

Sunnuntaina, 20.9. Äiti, kirjoitan sinulle kirjeen, koska en keksi muutakaan keinoa saada sinua kiinni. Puhelin soi, mutta se soi kuulemattomille korville. Kutsun ja kuiskailen, mutta et saavu. Anon ja uhkailen, mutta et taivu. Se alkoi, kun olin elokuvissa. Vaikka muutin uuteen kaupunkiin, olen pitänyt kiinni tavastani käydä vähintään kerran kuukaudessa katsomassa jotain uutta elokuvaa. Opiskelukaupunkini on suuri, mutta näköjään niin pieni, että istuin yksin katsomossa. Niin on käynyt ennenkin, joten otin vastaan tiistai-illan eksklusiivisen katsomisnautinnon sen enempää pohtimatta. Lopputekstit alkoivat, valot syttyivät. Syliini oli rapissut popcornia. Keräsin ne takaisin pahviseen astiaan, jonka kyljessä luki Finnkino. Poistuin normaaliin tapaan. Luulin palaavani tuttuun. Mutta saavuin vieraaseen. Maailma oli hiljainen ja autio. Katuvalot humisivat hehkuaan, mutta kenelle? En voinut olla näin etuoikeutettu. Missä kaikki olivat? Keskellä katuja olevat miehittämättömät autot seisoivat liikkumattomina, kuten minäkin. Nostin epävarmana puhelimen taskustani. Olin sulkenut sen elokuvan ajaksi, nyt painoin tarisevin sormin sen päälle. Kesti matkan ikuisuuteen ja takaisin, että näyttö heräili ja keräsi sielunsa kokoon. Pyöritin epäuskoisena päätäni. Puhelin näytti kellonajaksi puolta yhtätoista. Ei ollut vielä kaupungin nukkumaanmeno-aika. Pinnistin kuuloluitani, siristin silmiäni ja painoin huuleni tiukasti yhteen. Yritin kuulla ääniä, jonkin elollisen tai elottoman. Turruttavaa kohinaa, sähköistä sirinää ja oman sydämeni jyske. Helkama oli edelleen askarteluliikkeen edessä. Melkein naurahdin avatessani sen lukkoa, varkaanestolaitetta, jolla ei ollut tällä hetkellä haastajaa. Pelästyin vingahdusta, joka lähti pyörän vanhoista polkimista, vasemman kihnuttaessa liian lähelle vääntynyttä metalliosaa. Sen säestyksellä uskalsin silti polkea kotiin, tyhjiä katuja ja äänettä kuja pitkin. Kuljin autotien laidassa, käytin suojateitä ja noudatin liikennevaloja, jotka toimivat moitteettomasti. Lukitsin pyöräni kerrostalon pihaan. Naapurin tummansininen Mazda oli taas pyöräkatoksen alla, vaikka auton omistajalle oli huomautettu siitä useasti. Tällä kertaa auto ei saanut ärsyyntymistään kuohahtamaan, vaan se tuuditteli minua, kaikki oli aivan normaalisti. Mutta ei se ollut. Heräsin keskiviikkona asunnossani. Laamosen räksyttävä rotta oli vihdoinkin hiljaa. Yleensä se aloitti jähityksensä seitsemältä, kun emäntä poistui töihin – tai ties mihin poistui, mutta säännöllisesti nainen palasi kotiin aina kolmen jälkeen ja vei pikkupiskinsä pissalirautukselle talon ensimmäiselle nurkalle. Nurkka on kroonisesti kostea. Pyöräni satula oli märkä. Yöllä oli luultavasti tihuttanut hieman, tai ainakin niin hiljaa ja pienin pisaroin, ettei ikkunan alla olevat peltiräystäät olleet paukuttaneet minua hereille. Katsoin närkästyneenä Mazdaa, joka vei kaiken tilan pyöräkatoksen alta. Yhdeksältä aamuruuhka yleensä helpottaa. Mutta tämä... Tämä oli jo ruuhkan vastakohta. Tiet ja niiden pientareet pysyivät yhtä autioina kuin edellisenä iltana. Yliopiston pääovet olivat auki. Kolmekymmentä pyörää oli tuettu jalkojensa varaan ovien viereen. Syyskuussa sää on vielä suopea, ja loppuun palava kesä rohkaisee käyttämään auton sijasta muita matkustuskeinoja. Mutta kukaan ei tullut. Ei aulaan, ei lukitun luokkahuoneen taakse odottamaan luennon alkamista, ei minun seurakseni. En halunnut antaa periksi, joten istuin koulussa kaksi tuntia. Sen jälkeen löntystin kotiin ja menin nukkumaan. Toivoin unen palauttavan minut lopulta todellisuuteen. Vietin sisällä kaksi päivää. Vilkuilin verhojen välistä pihalle, missä mikään ei muuttunut. Tuuli hönki, heitteli asfaltille kertynyttä katupölyä mielivaltaisesti ympäriinsä ja kahisutti puiden haalistuvia lehtiä. Olin ollut liian keskittynyt itseeni ja yksinäisyyteeni. Yritin kauppaan. Minulla oli nälkä. Sitten huomasin sen. Varjot, liikkuvat ihmisenmuotoiset varjot. Kaduilla kiirehti tummanharmaita, vaaleanharmaita ja välinpitämättömän harmaita hahmoja maata pitkin. Niiden jalat taistuivat kävelykadusta suorassa kulmassa seinään, johon piirtyi loppuosa vartalosta. Vain materiaallinen varjon luoja puuttui. Näin liikkuvien autojen valottomia heijastumia, ne kulkivat kaikkien sääntöjen mukaan kaduilla, risteyksissä ja pihossa. Ihmiset nousivat niistä ylös.

Eräällä kellohameisella naisella oli varjokassi mukanaan. Se heilui kipakoiden askelten tahdissa. Kengistä ei kuulunut ääntäkään. Heilutin kättä naamani edessä ja haukoin henkeä. Toivoin, että käden liike lappaisi happea kurkustani alas ja keuhkojen hengitettäväksi. Kirkkaat räiskähtelevät valopilkut silmissäni saivat minut yrittämään kovemmin. Keskityin palleani työskentelyyn ja sain kehon jälleen hallintaani. Kun äkämystynyt ja haukkova hengitykseni vaimeni, maailma muuttui jälleen hiljaiseksi. Unohdin käydä kaupassa. Piilouduin pimeään oviaukkoon, johon aurinko ei yltänyt, ja johon varjoilla ei ollut täten asiaa. Ne vaativat valoa ympärilleen, muuten niitä ei ollut olemassakaan. Seurasin tunteja tätä katuelämää. Olin jopa tunnistavani Laamosen pyöreän emännän rottansa kanssa lähellä olevan kerrostalomme kulmalla. Yritin soittaa sinulle. Et vastannut. Kuuletko edes puhelinta? Vai oletko taas puutarhassa, pirinän ulottumattomissa? Lauantaina kävin kaupassa. K-Marketin automaattiovet tunnistivat minut ja avasivat kohteliaan kitansa. Valitsin korin, mutta tulin toisiin aatoksiin ja vaihdoin ostoskärryyn. Keräsin kaikkea mitä halusin maistaa tai mistä nautin erityisesti. WC-paperia ahmin reippaasti varastoon. Poistuin maksamatta kulkien miehittämättömien kassojen ohi. Lainasin kärryjä ja työnsin niitä tasaisella asfalttikadulla kotia kohti. Pienet yhteistyöhaluttomat renkaat pyrkivät vierimään oikealle. Pidin pääni, menimme suoraan. Mässäilin. Pinosin vessapaperit makuuhuoneen nurkkaan. Kahden tunnin päästä palasin markettiin ja jätin kassalle kaksikymmentä euroa. Se ei ollut lähelläkään viemieni ostosten arvoa, mutta opinto- ja asumistuella palkittu nuorukainen ei kykene heruttamaan pankkisaldostaan enempää. Sinähän sen tiedät, kun saat välillä vastaanottaa avunpyyntöjäni puhelimitse. Siitä sain sen ajatuksen. Tarkistin tietokoneelta tilini kassavarat. Tänään oli tullut Kelan tuet. Viime kuussa sieltä oli pyydetty jatkoselvitystä opintoihini liittyen. Selvityksen olin postittanut juuri ennen elokuvan alkua, pudottaen sen torin laidalla olevaan keltaiseen postilaatikkoon. Tieto oli mennyt perille tavalla tai toisella. Joten lähetän tämän kirjeenä. En usko, että keltaiseen metallipönttöön pudottamaani fyysistä kirjekuorta tulee koskaan noutamaan kukaan, mutta toivon, että varjopostimies huomaa varjon, jonka kirje on luonut sukeltaessaan luukusta sisään ja tuo varjokirjeen sinulle, tai sinun varjollesi. Toivottavasti kuulen sinusta, tai kenestä tahansa, pian. Poikasi, Onni. ☐ ---- Torstaina, 24.9. Hei, äiti. En jaksanut odottaa vastaustasi, joten kirjoitan jo toista kirjettä sinulle. Olen yksinäinen. En mielelläni mene ulos, koska ne ovat siellä. Pakolliset kaupparetket teen K-Markettiin, se on lähin. Varastoin aluksi säilykeruokaa vaatehuoneeseen, mutta vaikuttaa siltä, että joku käy täydentämässä kaupan tarjontaa ja tuoretiskiä. En ole silti uskaltanut koskea maito- ja lihatuotteisiin hetkeen, en ole varma kuinka vanhoja ne oikeasti ovat. Suklaa on alkanut maistua entistä paremmalta. Pienen kaupunkimyymälän karkkihyllyiltä ei kuitenkaan löydy lempisuklaatani, jota pitäisi hakea kauempaa. En ole vielä uskaltanut sinne asti. Päätin kulkea ulkona iltaisin, silloin kun aurinko ei luo niin vahvaa kontrastia varjojen ja valon väliin. Mutta pimeys ja katuvalot leikittelevät hännästävästi. Varjot sukeltavat kadoksiin ja ilmestyvät sitten salamyhkäisesti katulampun alle. En kykene seuraamaan niiden liikkumista ja varautumaan varjojen suunnan muutoksiin. Joten tulin lopulta toisiin ajatuksiin, päivällä on turvallisinta, ihan mielenterveyteni kannalta. Asunto on minun aluettani, sinne niillä ei ole asiaa. Vaikka ovesa ei olisi automaattista lukitusta, salpaisin sen. Pidän myös varmuusketjua kiinni. Postiluukun suljin ilmastointiteipillä. En voi pitää tuuletusikkunoita auki, onneksi ei ole paahtavan kuuma keskikesä. Teinkö jotain väärin? Pitikö minun kuolla teidän kanssanne? Unohdettiinko minut? Vai onko tämä rangaistus? Ja onko se minulle vai teille? Olen yksin. Olen yksinäinen. Olen yksi. Kävin aiemmin yöllä yliopistollakin, silloin kun vielä parempaa tietouttani uskalsin käyskennellä asuntoni ulkopuolella valottomaan aikaan. Ovet olivat lukossa. Niissä on

ajoitettu sähkölukitus. Sen surahduksen kuulee, jos on oikeaan aikaan paikalla. Tietyt lait ja säännöt toimivat edelleen, vaikka kukaan ei ole niitä vahtimassa. Kerrostalon pesutupa oli hiljainen. Ovea ei saanut lukittua sisäpuolelta, mutta sain olla siellä rauhassa. Istuin hytkyvää ja kurluttavaa pesukonetta vasten, kun se pyöritti vaatteitani. Ääni oli rauhoittava. Pesin pyykit toistamiseen, ihan vain kuullakseni koneen määrätietoisen toiminnan. Olen kyllästynyt oman asuntoni seiniin. Omistaisinpa edes television. Mutta näkyisikö sielläkin vain varjoteatteria? Voisin tapetoida. Tai hankkia uusia tauluja. Mutta olen saamaton. Olen lamaantunut. Herään nykyään keskipäivällä, kun varjot ovat lyhimmillään. Ne saavat välillä humoristisia piirteitä, vääristyneitä raajoja ja hupsuja kasvonpiirteitä. En ole silti nauranut ääneen pitkiin aikoihin. Se ääni on tukahdutettu, kielletty ja kadotettu tästä maailmasta. Haluan nauraa vielä joskus. Poikasi, Onni. □ ----- Lauantaina, lokakuussa Tänään rohkaisin mieleni ja menin elokuviin. Vaihtoehtoja löytyi monta, mutta valitsin listasta kolmelta alkavan toimintakomedian. Salin valaistus himmeni oikeaan aikaan, ja valkokankaan täytti tutut näyttelijät. Nautin tosissani tästä kaksikulotteisesta ihmiskontaktista. Lopputekstien jälkeen palasin aulaan, josta loikkasin toiseen keskeneräiseen elokuvasaliin. Kolmannen jälkeen pääni oli pyörällä ja korvissa humisi, joten palasin kotiin. Miksen ole aiemmin tajunnut, että kaikki ovet ovat auki minulle? En ehkä pääse naapurin asuntoon tai pankkiholviin, mutta mitäpä tekisin Koististen likaisten astioiden keskellä tai suurella määrällä rahaa? Molemmat ovat menettäneet merkityksensä. Ajattelin käyttäväni hyödyksi yliopiston laitteita. Minulla on idea. Jos saan rakennettua sen, kaikki saattaa palautua normaaliksi. Tekniikka on ollut vastaus moneen sairauteen, ehkä tähänkin. Tarvitsen vain aikaa suunnitella ja avaimen yliopiston tiettyihin lukittuihin oviin. Saattaa olla, että poikasi ratkaisee koko maailmaa vitsaavan mysteerin ja nousee sankariksi. Elokuvin aion käydä toistekin. Se on häive entisestä elämästä ja maailmasta. Aion ystävystyä Finnkinon popcornlaitteen kanssa ja saada sen toimimaan. Kaipaen sinua. Kaipaen jotain. Kaipaan ketä tahansa. Lopetin kahvin juonnin. En halua, että se häiritsee päiväuniani. Joskus yöunet siirtyvät päivään ja päiväunet yön pimeimpiin hetkiin. Kellolla ei ole merkitystä, vain auringon asennolla Suomeen nähden. Pelkään syksyn tulevaa tummuutta ja talven valkoisia pintoja, joissa erottuu varjot selkeämmin. Epätasainen lumipeite saa siluetit muhkuraisiksi ja epäinhimillisiksi. Kiinnitin huomiota omaan varjooni. Se toimi tahtoni mukaisesti, eli normaalia arkea käydessään kanssani kaupassa, polkiessa pyörää ja varjostaessa kädellään silmiäni auringon kirkkautta vastaan. Se näytti huolettomalta. Sille tämä maailma ei ollut mitenkään poikkeuksellinen. Oletteko te menneisyydessä vai tulevaisuudessa? Jäinkö minä niiden väliin? En tiedä oletteko te muut kadoksissa vai olenko minä eksynyt. Epäselvä tilanne rutistaa korvakäytävissäni ja saa ne välillä poksumaan tahattomasti. Toivon, etteivät aivoni ole alkaneet kiehua tästä liiallisesta pohtimisesta. Muistatko naapurin Liljan, joka luuli valuttavansa aivojaan nenästä? Viisivuotiaan oikeutus räkensä syönnille uudelleen käyttöä ajatellen oli loistavasti päätelty, mutta sinä ojensit kärsivällisesti nenäliinaa. ”Jos ne noin innokkaasti valuvat ulos, on Jumala varmasti keksinyt korvausmekanismin, jolla aivot luovat uutta massaa tilalle”, kommentoit, vaikket usko taivaalliseen kaikkivaltiuteen. Jos Jumala on tosissaan tuolla, onko hänestäkin tullut vain varjo entisestä? Vai pakoileeko hän valoa, joka paljastaisi hänet? En ole ikinä yltänyt niin korkealle taivasiin, että osaisin päättää hänen roolistaan tässä kaikessa, etkä sinä ole yrittänyt edes nostaa minua sinne, että voisin tutkia asiaa. Olen ajatellut Jumalaa viime viikkoina, ehkä tosissani ensimmäistä kertaa elämässä. Yritin puhua hänelle – tai sille. Rukoukseni kuulosti utopistiselta, hullun ihmisen höpinältä. Nauroin lopuksi, mutta se kuulosti sairaalta ja kieroutuneelta, ei oikealta elähdyttävältä naurulta. Kaipaen naurua. Poikasi, Onni. ----- Keskiviikkona tai torstaina Hei, äiti. Miten puutarhasi voi? Tiedän, että syksy saa sinut aina

haikealle mielelle, koska se on kaiken vihreän surma. Mutta muista, että keväällä istuttamasi taimenet ja siemenet ovat vain ottolapsia, jotka varttuvat nopeasti. Päivät ovat lyhentyneet. Synkeä maamme alkaa taas näyttää nurjaa puoltaan. Otin kellon pois seinältä. Se muistutti minua liikaa ajan tahmaisuudesta. Ehdotit muutama vuosi sitten, että suorittaisin ajotunnit vasta myöhemmin, sitten kun minulla olisi opintojen jälkeen aie ostaa autokin. Mutta olit väärässä, koska nyt ajotaidoilleni tuli käyttöä. Huomasin naapurin miehen Mazdassa avaimet. Aluksi ajattelin vain siirtäväni auton pois pyöräkatoksen alta, mutta sitten mietin, että miksen lainaisi tilaisuutta? Auton sisällä tuntui turvalliselta. Ajoin keskustan karkkikauppaan. Jätin auton oven eteen ja hain lempisuklaapatukoitani. Poikkesin elokuvissa, Finnkino on aivan siinä vieressä. Leffa jäi kesken, halusin palata kotiin ennen kuin päivänvalo laskisi puiden latvojen taakse. Mutta sitten ajoin yhden sellaisen päältä. Ihmisen varjo liukui tielle, ja ensimmäinen reaktioni oli painaa jarrua ponnekkaasti. Auto pysähtyi ja nytkähti. Sormeni olivat rutistuneet ratin ympärille. Hampaisiini sattui, purin niitä liian lujaa yhteen. Varjo lipui auton alta ja jatkoi matkaansa. Se ei edes tiedostanut minua. Minua harmitti. Ei se, etten ollut tappanut tai vahingoittanut ketään, vaan se, että olin sille olematon, huomaamaton, tyhjä. Päästessäni kerrostalon pihaan, kävin julmistuneesti tallomassa yhtä ohikulkevaa varjoa. Karjuin taivasiin ja vaadin olemassaoloni huomaamista, mutta se ei välittänyt. Kukaan ei välittänyt. Taidan olla haamu. Haamu varjojen maailmassa. Konkreettinen, kosketeltava ja todellinen. Epäkelpo ja erilainen. Vietin illan itsesääliässä istuen. Estin ulkomaailman vetämällä verhot kiinni tuntien oloni vielä yksinäisemmäksi, jos se edes on mahdollista. Mutta valvotun yön aikana sisuunnuin. Minulla on edelleen missio kesken, ihmiskunnan pelastaminen. Tänään menin taas yliopistolle. Murtauduin kansliaan ja sain sieltä hurjan määrän avaimia. Ne olivat kaikki numeroitu huoneiden ja tilojen koodeilla. Huoltomies tai talonmies oli jättänyt yhden avaimen päälle keltaisen tarralapun, jossa luki: 'Lamppu sätkii.' Korjasin tekstin yliviivaamalla ja kirjoittamalla: 'Lamppu vilkkuu.' Sen avaimen jätin paikoilleen naulakkoonsa viestin kera. Mitä minä teen sitten, kun akut loppuvat, lamput palavat, paristot hyytyvät ja tekniikka seisahtuu? En voi johtaa ja huoltaa koko maailmaa, minun pitäisi ehtiä elääkin siinä. Päätin, että elokuvien loppuessa siirryn kirjallisuuden pariin. Niistähän ne elokuvat ovat pääosin lähtöisin. En saa samaa tyydytystä ja laumatunnetta kuin katsoessani eläviä ja oikeita ihmisiä, joiden ymmärrettävät sanat täyttävät korvani, mutta imen nyt kaiken sen varastoon, josta ammennan mielikuvitukseni avulla kirjan henkilöille kasvot, eleet ja puheäänien. Jos unohdan jossain kohtaa variaation, mitä ihmiskunta pitää sisällään, tulee kaikista kirjan hahmoista kuvia minusta. Ne kuulostavat minulta, kun ne juovat, itkevät ja laulavat. Niiden hiukset ja iho tuoksuvat Rexonalta, niiden hampaidenvälit ovat mitättömän pienet. Vasemmassa olkavarressa on karhea kohta, joka ei katsottaessa eroa ympäröivästä ihosta mitenkään, mutta herkkä ja pehmeä sormenpää tuntee sen heti. Ne aivastavat aina kolmesti peräkkäin, ja liian kirkas auringonpaiste saa niiden pään särkemään. Minun on hyödynnettävä muisto siitä lopputuloksesta, mikä meidän rodullemme on suotu geeniyhdistelmissä. Olen väsynyt. Taidan nukkua, ennen kuin lähden pelastamaan maailmaa. Poikasi, Onni. ----- Marraskuussa Kävin kotona. Et ollut siellä. Pakkasin mukaani paljon ruokaa, jos vaikka sinulla ei olisi asiat niin hyvin kuin minulla. Naapurin auton tankkaus ei onnistunut ilman pankkikorttia. Mutta väliäkö sillä, tililläni on parin kuukauden edestä opintotukia, joita en ole osannut käyttää mihinkään, edes leikilläni. Ajoin Raumalle. Kotipiha näytti tutulta ja turvalliselta. Ovi ei ollut lukossa, kuten ei koskaan päiväsaikaan. Mutta et ollut keittiön ikkunan ääressä kahvimuki käsissäsi. Et ollut takapihan patiolla ripustamassa pyykkiä. Et ollut puutarhassa sivelemässä kukkien lehtiä ja tökkimässä sormeasi pintamultaan. Toin varasängyn makuuhuoneeseesi ja nukuin siinä. Luin kirjaa, jonka löysin sinun yöpöydältäsi. En

koskenut kirjanmerkkiisi, lainasin vain kirjaa. Äiti, nuo nyhkytarinat jonkun toisen surkeasta elämästä eivät tee sinun elämästäsi parempaa. Olet aina allapäin tuollaisten tarinoiden jälkeen. Minusta sinun pitäisi siirtyä jo erilaisen kirjallisuusgenren pariin. Kävin isän haudalla. Onko hän vielä siellä, Kuolemassa? Vai onko hän kanssasi? Tarkkailin hautausmaata. Sen hiekkateillä ja nurmikkoisilla haudoilla ei kulkenut varjoja. Pysyivätkö kuolleet maan alla Vaihdoksen jälkeen? Toivoin niin. Isän näkeminen olisi saattanut työntää minut viimeisen kallionkielekkeen yli. Jätin sinulle niitä valkoisia kukkia maljakkoon keittiön pöydälle, huomasitko? Kuten sinä aina teet, kun ne alkavat menettää kauneinta teräänsä. Napsaiset ne puutarhasta ja tuot ne sisälle sulostuttamaan viime hetkinään kotiasi. Palasin asuntooni, koska tutkimukseni yliopistolla on kesken. Olen edennyt. Välillä huomaa viettäneeni siellä aikaa hämärästä aamunkoittoon. Olen tehnyt testejä kadulla, nähdäkseni varjojen ylle, mutta en ole saanut tuloksia. Ne pysyvät valon tukkeutumina, kaksiulotteisina kuvina. Seuraavaksi yritän valon eri aallonpituuksia, erikseen ja yhdessä. Pyrin luomaan kuvaa putkeen, jossa on tyhjiö välissä. Suuntaan valoaalto sen läpi, joka saa muodostaa peilien luoman toiston avulla näkymättömästä näkyvää. No, en jaarittele aiheesta enempää, et kuitenkaan jaksaisi lukea siitä. Kirjoitan muistiinpanoja kannettavalle tietokoneelleni, ne ovat enimmäkseen muita varten, ei minua. Sytytin kynttilän. Löysin sellaisen varaston laatikosta. Siellä oli pieni pakkaus tuikkukynttilöitä, joita olin saanut lahjaksi jokin jouluku. Tykästyin sen elävään liekkiin. Liikkuva valo ja vaihteleva värin intensiteetti tyhjensi yksinäisyyttäni. En kuitenkaan polta kuin yhtä kerrallaan, koska ne muut menisivät hukkaan. Haluan katsoa tulta, eivätkä silmäni kykene keskittymään niin moneen valotaideteokseen. Ikkunastani näkyvät liikennevalot lakkasivat toimimasta eilen. Tähän mennessä ne ovat puurtaneet työtään tiukassa aikataulussa tinkimättömän työmoraalin paineessa. Nyt ne luovuttivat ja valoivat minuunkin tappiomielialaa. Joten päätin kirjoittaa sinulle. Täytän pian kaksikymmentäviisi vuotta. En aio juhlia, älä lähetä onnittelukorttia. Poikasi, Onni. ☐ ----- Uusi vuosi, talvella Hyvää uutta vuotta, äiti. Epäilen, että vuosiluku vaihtui pari päivää sitten, en ole ihan varma. En halua tarkastaa asiaa mistään. Olen käynyt entistä enemmän elokuvissa. Talviaika masentaa minua, toisen todellisuuden avaama aukko leffateatterin salissa saa elämänhalun pitämään lujasti kiinni takinliepeestäni. Paras ystäväni on Bruce Willis. Olen katsonut hänen vanhaa tuotantoaan, jota näytetään joka torstai. Mitään uutta ei ole enää tarjolla. Kaikki on nähty, kaikki on koettu. En välitä. Laitteeni ei toimi. Vaikka tahtoa riittää ja epätoivo nakertaa, se ei toimi. Ei millään aallonpituudella, ei millään yhdistelmällä, ei lainkaan. Odotin kauan, että sama elokuva esitettäisiin, mitä katsoin silloin, kun maailma kiepsahti varjotodellisuuteen. Minun oli vaikea istua paikoillani loppuun asti, mutta toivo piti minut tuolissa. Poistuin vanhaa tuttua reittiä suoraan kadulle. En palannut sinne mihin yritin päästä. Mutta se on tuolla jossain, tiedän sen. Minä pidän sitä hengissä. En vain saa sitä esiin. Eilen tai edellispäivänä heräsin yöllä, kun joku koputti seinään. Paikansin hetken äänen tulosuuntaa. Etsin hädissäni, pelkäsin, että kohtalotoverini juoksisi karkuun ja jättäisi minut yksin. Paukutin omia seiniäni rystysillä vastaukseksi, merkiksi, että olin täällä. Ääni hiljeni. En löytänyt sitä enää. Läimin kiviseiniä kämmenillä, turhautuneena. Sitten se kuului taas. Hellävarainen kopautus. Ja toinen. Löysin sen ikkunan vierestä. Avasin verhot, mutta maailmani oli musta, valoton ja epävarma. Etsin taskulamppua, ja koputtelija napautti seinää kärsimättömänä. Osoitin valokeilaa oikeaan suuntaan. Pihapuusta oli ratkennut raskas oksa puoliksi irti rungosta. Se roikkui siinä vielä osittain kiinni epätoivoisena. Tuuli painoi sitä, ja oksa kopautti talon seinää. Tuijotin pitkään herättäjääni. Se oli nostanut unesta minun lisäkseni toivonkipinän, jonka nyt tukahdutin pehmeän tyynyn avulla takaisin sängyn syvyyksiin. Tunsin surua, kuin olisin joutunut luopumaan taas jostain. Onneksi minulla on vielä sinut. Poikasi, Onni. ☐ ----- Aamulla Sain

kirjeesi. Se oli ilmestynyt eteismatolle, postiluukun alle. Matolla on selkeä kirjekuoren varjo. En tiedä mitä haluat sanoa minulle, toivoisin niin, että sormeni kykenisivät poimimaan sen, mutta olen voimaton tuon valoa estävän olemattoman asian edessä. Olen silti onnellinen, koska kirjeesi on täällä, olen tavoittanut sinut. Kulkiessani ovesta sisään ja ulos vältän astumasta sen päälle. En halua tahrata sitä. Se on varmasti lumenvalkoinen, jonka oikeaan alakulmaan olet kirjoittanut siistillä käsialallasi minun nimeni ja osoitteeni. En erota kirjaimia, mutta tiedän, että asia on näin. Postilaitos korotti viime kesänä hintojaan, jota kansa vastusti. Onhan se kallista. Mutta nyt olen sitä mieltä, että se on osoittanut arvonsa. Toivottavasti et ole huolissasi minusta. Viime kirjeistäni on saattanut paistaa epätoivo ja suru läpi, mutta voin hyvin. Ruokaa riittää, nukun ja pukeudun lämpimästi, olen löytänyt kirjoista uusia ystäviä ja olen terve. Poikasi, Onni.

----- ☐ Luonnon herätessä eloon Äiti, älä lähetä kirjeitä enää. Niitä on valtavasti, koko eteismatto täynnä. En voi siivota niitä pois. Varjokasa ei liikahdakaan, se on järkähtämätön aamuauringosta illan pitkiin säteisiin asti. Se ahdistaa, koska siinä on niin paljon rakkautta, johon en saa koskea. Usko pois, olen yrittänyt. Olen tulossa kotiin. Pakkasin isoon pakettiautoon kaiken omaisuuteni – tai kaiken mitä haluan säilyttää. Auto löytyi lyhyen etsinnän jälkeen. Muutan vanhaan huoneeseeni, ethän tarvitse vierashuonetta enää. Voin auttaa puutarhan hoidossa, kevät on kovaa vauhtia nostamassa pieniä vaaleanvihreitä nystyröitään mullasta. On aika istuttaa siemenet ja muut kesän ottolapset. Minä voin huolehtia siitä. Kunhan olemme yhdessä. Nähdään pian! Poikasi, Onni.